

Sygnatura akt I C 1975/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Jelenia Góra, dnia 04 sierpnia 2015 r.

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze I Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Paweł Siwek

Protokolant: Małgorzata Sporna

po rozpoznaniu w dniu 04 sierpnia 2015 r. w Jeleniej Górze

na rozprawie

sprawy z powództwa **G. Ś.**

przeciwko **(...) S.A. w W.**

o zapłatę

I. zasądza od strony pozwanej (...) S.A. w W. na rzecz powoda G. Ś. kwotę 17.745,64 zł (siedemnaście tysięcy siedemset czterdzieści pięć złotych i sześćdziesiąt cztery grosze) z ustawowymi odsetkami:

- od kwoty 17.438,14 zł od dnia 28.10.2014 r. do dnia zapłaty,

- od kwoty 307,50 zł od dnia 20.11.2014 r. do dnia zapłaty,

II. zasądza od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 4.298,25 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 2.400,00 tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt I C 1975/14

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 20 listopada 2014 r. G. Ś. domagał się zasądzenia od (...) S.A. w W. kwoty 14.820,38 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 28 października 2014 r. do dnia zapłaty oraz kwoty 307,50 zł z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, iż w dniu (...) w wyniku zdarzenia drogowego uszkodzeniu uległ należący do niego samochód marki M. o numerze rejestracyjnym (...). Odpowiedzialność gwarancyjną za skutki zaistniałego zdarzenia ponosi strona pozwana. Za bezsporne należy zatem uznać, iż poszkodowanemu właścicielowi pojazdu, przysługiwało świadczenia odszkodowawcze od strony pozwanej.

Powstałą szkodę powód zgłosił stronie pozwanej, co skutkowało wszczęciem postępowania likwidacyjnego. W jego trakcie strona pozwana na podstawie kalkulacji naprawy nr (...) ustaliła wysokość odszkodowania na kwotę 12.484,66 zł, które następnie wypłaciła na podstawie decyzji z dnia 22 października 2014 r.

Powód nie zgodził się z wyceną dokonana przez stronę pozwaną. Powód nie posiadając specjalistycznej wiedzy do dokonywania wyceny kosztów naprawy we własnym zakresie zlecił ich ustalenie niezależnemu rzeczoznawcy. Na podstawie dokumentacji i oględzin uszkodzonego pojazdu rzeczoznawca sporządził kalkulację naprawy zgodnie z którą koszt naprawy pojazdu ustalony w oparciu o przeciętne stawki za roboczo-godzinę wynosi 27.305,04 zł.

Wartością przedmiotu sporu jest różnica pomiędzy sumą kosztów naprawy ustaloną w kalkulacji naprawy powiększoną o koszt sporządzenia wyceny w kwocie 307,50 zł, a kwotą w wysokości 12.484,66 zł, która została łącznie wypłacona poszkodowanemu przez stronę pozwaną.

W odpowiedzi na pozew (...) S.A. w W. wniósł o oddalenie powództwa.

W uzasadnieniu swojego stanowiska strona pozwana wskazała, że samochód należący do powoda w dniu (...) uległ uszkodzeniu wskutek ruchu innego pojazdu, którego posiadacz ubezpieczony był w pozwanym zakładzie.

Powód w trakcie postępowania likwidacyjnego wyraził zgodę na likwidację szkody wg kalkulacji. Strona pozwana ustaliła odszkodowanie i wypłaciła je w kwocie brutto 12.484,66 zł.

Gdyby powód nie akceptował takiego sposobu rozliczenia, mógł skorzystać z innej propozycji i zażądać likwidacji szkody wg udokumentowanych kosztów naprawy przedkładając stronie pozwanej rachunki za naprawę pojazdu. Rachunków takich jednak nie przedłożył.

Pismem z dnia 27 maja 2015 r. G. Ś. rozszerzył swoje żądanie odszkodowania do kwoty 17.438,14 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 28 października 2014 r.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu(...) na skutek kolizji drogowej doszło do uszkodzenia samochodu marki M. o numerze rejestracyjnym (...) stanowiącego własność G. Ś..

Sprawca zdarzenia był ubezpieczony w (...) S.A. w W..

(Dowód: - okoliczność bezsporna)

Koszt naprawy uszkodzonego pojazdu wynosi 29.922,80 zł brutto.

(Dowód: - opinia biegłego sądowego J. W. k. 52 - 61)

(...) S.A. w W. przyznał G. Ś. odszkodowanie w kwocie 12.484,66 zł.

(Dowód: - pismo z dnia 22.10.2014 r. k. 16)

Za sporządzenie prywatnej wyceny G. Ś. zapłacił kwotę 307,50 zł.

(Dowód: - faktura VAT k. 17)

Sąd zważył co następuje:

Zgodnie z art. 805 § 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia ubezpieczyciel zobowiązuje się, w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa, spełnić określone świadczenie w razie zajścia przewidzianego w umowie wypadku, a ubezpieczający zobowiązuje się zapłacić składkę.

Na mocy art. 822 § 1 i 4 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od ubezpieczyciela.

Stosownie zaś do treści art. 13 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r., o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. z 2003 r., Nr 124, poz. 1152 z późn. zm.) zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie lub świadczenie z tytułu ubezpieczenia

obowiązkowego na podstawie uznania roszczenia uprawnionego z umowy ubezpieczenia w wyniku ustaleń, zawartej z nim ugody, prawomocnego orzeczenia sądu lub w sposób określony w przepisach ustawy z dnia 6 listopada 2008 r. o prawach pacjenta i Rzeczniku Praw Pacjenta.

Zgodnie z wyżej cytowanym art. 822 § 1 k.c. oraz art. 34 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, odpowiedzialność zakładu ubezpieczeń z tytułu ubezpieczenia OC ma charakter wtórny wobec odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem, nie może ona wykraczać poza granice odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub osoby kierującej pojazdem, a ponadto zakres obowiązku odszkodowawczego zakładu ubezpieczeń jest ograniczony do wysokości sumy gwarancyjnej.

Na mocy art. 363 § 1 k.c. naprawienie szkody powinno nastąpić według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej. Ze względu jednakże na regulację art. 805 § 2 pkt. 1 k.c. odpowiedzialność zakładu ubezpieczeń ogranicza się do wypłaty odszkodowania w pieniądzu.

Z tym że obowiązek naprawienia szkody przez wypłatę odpowiedniej sumy pieniężnej nie jest uzależniony od tego, czy poszkodowany dokonał naprawy rzeczy i czy w ogóle zamierza ją naprawiać (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 maja 2002 r., V CKN 1273/00, Lex nr 55515).

Jak się wskazuje w orzecznictwie odszkodowanie winno obejmować wszystkie niezbędne i ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy pojazdu (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2003 r., III CZP 32/03, OSNC 2004/4/51).

Biorąc to pod uwagę na wstępie należało zauważyć, iż bezspornym było pomiędzy stronami, że (...) S.A. w W., jako ubezpieczyciel sprawy kolizji, ponosi odpowiedzialność za skutki zdarzenia z dnia (...)

Nie było również kwestionowane, że strona pozwana wypłaciła powodowi odszkodowanie w wysokości 12.484,66 zł.

Pozostała natomiast sporna kwestia czy wypłacona powodowi kwota stanowiła pełne odszkodowanie za wyrządzoną szkodę.

Sąd Rejonowy opierając się na opinii biegłego sądowego J. W., ustalił iż wysokość szkody wyrządzonej w pojeździe G. Ś., na skutek kolizji drogowej w dniu (...), za jaką strona pozwana jako ubezpieczyciel sprawy zdarzenia ponosi odpowiedzialność, to kwota 29.922,80 zł brutto.

Odnosnie opinii biegłego to należało wskazać, iż podlega ona - jak inne dowody - ocenie według art. 233 § 1 k.p.c., lecz odróżniają ją szczególne kryteria oceny. Stanowią je zgodność z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziom wiedzy biegłego, podstawy teoretyczne opinii, sposób motywowania oraz stopień stanowczości wyrażonych w niej wniosków. Przedmiotem opinii biegłego nie jest przedstawienie faktów, lecz ich ocena na podstawie wiedzy fachowej (wiadomości specjalnych). Przy ocenie opinii Sąd nie może zająć stanowiska odmiennego, niż wyrażone w tej opinii, na podstawie własnej oceny stanu faktycznego, jeżeli jest ona prawidłowa i jeżeli odmiennie ustalenia nie mają oparcia w pozostałym materiale dowodowym (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 07 lipca 2005 r., II UK 277/04, OSNP 2006/5-6/97; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 listopada 2002 r., V CKN 1354/00, Lex nr 77046; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 października 1987r., II URN 228/87, (...)).

Sąd Rejonowy nie dopatrył się uchybień w opinii, które mogłyby stanowić podstawę do podważenia wyrażonego przez biegłego stanowiska

Również strony nie zgłosiły do niej zastrzeżeń.

I dlatego, w świetle powyższego, zdaniem tutejszego Sądu należało przyjąć wysokość szkody zgodnie z opinią biegłego sądowego J. W. w wysokości 29,922,80 zł.

Biorąc zatem pod uwagę, że bezsporną okolicznością w sprawie był fakt wypłaty G. Ś. tytułem odszkodowania za uszkodzony pojazd sumy 12.484,66 zł, należało zasądzić od (...) S.A. w W. na rzecz powoda żadaną kwotę 17.438,14 zł.

Co do zwrotu kosztów prywatnej ekspertyzy sporządzonej na zlecenie powoda, to tutejszy Sąd podziela pogląd wyrażony w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 18 maja 2004 r. (sygn. akt III CZP 24/04, OSNC 2005/7-8/117), iż stosownie do okoliczności sprawy odszkodowanie może obejmować także koszty ekspertyzy dokonanej na zlecenie poszkodowanego.

Toteż, uwzględniając że niewątpliwie na etapie przesądowym sporządzenie przez rzeczoznawcę opinii było konieczne celem ustalenia zasadności roszczeń w stosunku do strony pozwanej, tytułem kosztów związanych z przygotowaniem tej opinii została zasądzona na rzecz G. Ś. żądana kwota 307,50 zł.

W kwestii odsetek Sąd orzekł stosownie do treści art. 481 § 1 i 2 k.c., który stanowi, że jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności za które dłużnik nie ponosi odpowiedzialności. Jeżeli stopa odsetek nie była z góry oznaczona należą się odsetki ustawowe.

Strona pozwana obowiązana była ustalić wysokość odszkodowania w rzeczywistej wysokości. Jednakże w piśmie z dnia 22 października 2014 r. ustaliła je w zaniżonej wysokości. I dlatego też należało zasądzić odsetki od kwoty odszkodowania od dnia 28 października 2014 r.

Stąd też orzeczono jak w pkt I wyroku.

Odnosnie kosztów postępowania, to jak stanowi art. 98 § 1 i 3 k.p.c. strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez adwokata zalicza się wynagrodzenie, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach i wydatki jednego adwokata, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez sąd osobistego stawiennictwa strony.

W niniejszej sprawie na koszty te w przypadku powoda złożyła się opłata sądowa 757 zł, uzupełniająca opłata sądowa 131 zł, opłata skarbową 17 zł, wynagrodzenie biegłego 993,25 zł oraz koszty zastępstwa procesowego 2.400 zł (§ 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1348 z późn. zm.)).